

LIETUVOS
NACIONALINIS
M. KALČYDO
KOLEKTIVAS

MŪSŲ LIETUVA

NR.19(1654) SEMANÁRIO · 1980 M. · GEGUŽĖS – MAIO 15 d. 8,00 Cr. · Rua Juatindiba, 20(28) Caixa Postal 4421 · 01000 São Paulo, tel. 273-0338

POPIEŽIUS SULAUKĖ 60 METŲ – POPIEŽIUI PAULIUI II ILGIAUSIŲ METŲ!

POPIEŽIUS JONAS PAULIUS II, VYSK. A. DEKSNYS IR PREL. AUDRYS BAČKIS

AUKŠTAS PABALTIEČIŲ VALSTYBINGUMO LYGIS

Gegužės 18 yra Popiežiaus Jono Pauliaus II gimtadienis ir 60 metų jubiliejus.

Čia keli Jo Šventenybės gyvenimo duomenys:

- Gimė Wadiwicéj
(netoli Krokuvos) ... 1920.05.18
- Įšventintas kunigu 1946.11.01
- Įšrinktas vyskupu 1958.07.04
- Įšrinktas Krokuvos
arkivyskupu 1964.01.13
- Pakeltas į kardinolus 1967.06.26
- Įšrinktas popiežium 1978.10.16

Nedaug kas pasaulyje, išskyrus gal tik vienus sovietinius rusus, ginčija Pabaltijo tautoms teises į laisvę bei nepriklausomybę. Kai po II pasaulinio karo Afrikoje ir kitose pasaulio dalyse atsirado dešimtys naujų nepriklausomybių, toli gražu ne visos jų, numetusios koloninius varžtus, sugeba savarankiškai tvarkytis ūkiškai, kultūriškai ir politiškai. Kai kurių tokių šalių gyventojai neretai gailisi nebeturį "kolonialinio jungo", o

susivaidinę Rodezijos negrai neseniai vėl pasikvietė britus, kad jie padėtų rodeziečiams susitvarkyti.

Visai kitaip yra su Lietuva, Latvija ir Estija. Ne vienas pasaulio mokslininkas apgailestauja, kad Lietuva, turinti daugiau kaip 700 metų valstybinio gyvenimo tradicijas, šiuo metu yra pavergta ir neturi savo valstybės. Lygiai aukštai yra vertinamos Latvija su Estija, 1918 - 1940 metais pasiekusios labai aukštą valstybingumo lygį.

(nukelta į 5-tą psl.)

SEM ANARIO

MŪSU
LIETUVA

"NOSSA LITUANIA"

Rua Juatindiba, 28 "Parque da Moóca" · CEP 03124
 São Paulo · Brasil · Caixa Postal. 44 21 · CEP 01000
 Diretor Responsavel: VYTAUTAS BACEVIČIUS
 Administrador STANISLAO ŠILEIKA
 Redige Equipe Editorial Fone: 273-0338

Metinė prenumerata Brazilijoje iki liepos mėnesio Cr\$.300.00 Atskiro numerio kaina Cr\$ 8.00

Prenumerata paprastu paštu užsieni: 18 Dol. J.P. Ameriką oro paštu: 20 Dol.

Prenumerata oro paštu Šiaurės Amerikon: 25 Dol. | tolimus kraštus 30 Dol.

GARBĖS PRENUMERATORIUS Cr\$ 3.000,00 Vieno Numero GARBĖS LEIDĖJAS Cr.1.500,00

Užuojautos, Sveikinimai ir Skelbimai (Anunéios) mokami už skilties (Coluna) centimetrą po Cr.50.00

Už skelbimų kalbą ir turinį, Redakcija neatsako Rasiniai grąžinami tik autoriui prašant.

Straipsnius ir Korespondencija Redakcija taiso bei tvarko savo nuožiūra.

Pavarde pasirašyti straipsniai nebūtinai išreiškia Redakcijos bei leideju nuomonę.

Čekius, Perlaidas ir administracinius laiškus rašyti "STANISLAO ŠILEIKA" vardu.

Suimtieji kalėjime

Iš okupuotos Lietuvos gautomis žiniomis. suimtieji doc. Vytautas Skuodis ir Julius Sasnauskas tebėra Vilniaus kalėjime ir yra tardomi. J. Sasnauskas buvo suimtas Vilniuje 1979 m. gruodžio 11 d., o docentas V. Skuodis — 1980 m. sausio 9 d. Ju butuose padarytos net kelios kratos, paimta nemažai knygų, užrašų ir kitokios medžiagos. Visa tai atliko saugumiečiai. Laiške iš Lietuvos rašoma: "Buvo dar areštų. Dabar puolama Helsinkio grupė, siaubiamos 'požeminės' spaustuves. Oras tvankus, lyg prieš audrą. Tikimės dar svarbesnių įvykių".

Julius Sasnauskas yra jaunas studentinio amžiaus vyras, kantrus, nešnekus. Tikimasi, kad jis ištvers, nors susirūpinimą kelia jo sveikata — turi nugar-kaulio ligą (osteochondrozė). Dėl jos Julius buvo paleistas iš kariuomenės. Jam reikėjo gydymo, o ne kalėjimo. Visas jo nusikaltimas — parašas po memorandumu, protestuojančiu prieš Molotovo-Ribbentropo sutartį. Tą memorandumą pasirašė 45 daktarai.

Suimtasis geologijos docentas Vytautas Skuodis yra gimęs 1929 m. kovo 21 d. Čikagoje. Jo bute buvo padarytos kelios kratos. Suimtas už reikalavimą demokratinių laisvių ir elementarinių žmogaus teisių Lietuvoje. Savo laiške, parašytame JAV prezidentui prieš suėmimą, V.

Skuodis pareiškė: "Per Jus visam pasauliui skelbiu: jeigu nuolatinio šantažo ir tardymų metu neišlaikytų mano mikroinfarkto neseniai paliesta širdis, netikėkite oficialiai versijai apie mano savižudybę, kaip tai 1972 metais buvo paskelbta apie Vilniaus universiteto profesoriaus dr. J. Kazlausko mirtį. Jeigu vietoje kalėjimo mane patalpintų į spec. psichiatrinę ligoninę, žinokite, jog ten patekau už tai, kad nepritariu tebesitęsiančiai Lietuvos okupacijai ir demokratinių laisvių joje užgniauzimui".

"Mažoji Lietuviškoji Tarybinė Enciklopedija" (1971 m.) apie Vytautą Skuodį rašo, kad jis yra geologijos — mineralogijos mokslų kandidatas (1969). Vilniaus un-tą baigė 1953 m. Dirbo visasajunginiame "Hidroprojekto" institute; dalyvavo Kauno hidroelektrinės ir kitų Lietuvos hidrotechninių įrengimų paruošime; vadovavo Pliavinių, Rygos ir kitų hidroelektrinių projektų geologinės dalies paruošime; kurį laiką dirbo Užbaikalėje prie Cipos upės; 1963 m. drauge su kitais sudarė Estijos vandens išteklių naudojimo schemą; nuo 1967 m. — Vilniaus universiteto dėstytojas. Yra parašęs mokslinių straipsnių apie Dauguvos slėnio geologiją. Prie šių sovietinės enciklopedijos žinių reikia pridėti jo veikalą "Dvasinis genocidas Lietuvoje" (240 psl. rankraščio), kuriame jis išdėstė ateistinės

JULIUS SASNAUSKAS

Neseniai suimtas sovietu okupuotoje Lietuvoje

propagandos nemoksliskumą. Savo rašte į visus Lietuvos tikinčiuosius (žiūr. "TZ" 1980 m. 12 nr.) V. Skuodis pareiškė išleidiąs šį darbą į viešumą. Koks jo likimas šiuo metu, nėra žinoma.

Gautomis žiniomis iš Lietuvos, Antanas Terleckas buvo suimtas 1979 m. spalio pabaigoje. Jis taip pat yra pasirašęs memorandumą, protestuojanti prieš Molotovo — Ribbentropo sutartį. 1980 m. sausio mėnesį mirė A. Terlecko motina. Į jos laidotuves A. Terleckas nebuvo išleistas. Tebėra kalinamas bei tardomas, kaip ir kiti suimtieji.

Kiek galima suprasti iš gautamų pranešimų, Lietuvoje laukiama stipresnės veiklos iš laivojo pasaulio lietuvių — radijo, spaudos, organizacijų. Jų spaudimas bei šauksmas esanti pagalba suimtiesiems. M.

Savaitei bėgant...

Alf D. Petraitis

Dažnai mes esame linkę tikėti, kad jaunimas neturi savo nuomonės. 'Jie dar vaikai, ką jie išmano, jie nieko nesupranta' Tokios ir panašios galvosenos dažnai girdisi mūsų tarpe.

Deja, tai didelė klaida. Tiesa, jie mums visuomet liks vaikai, nors jie šiandien jau yra suaugę asmenys. Tėvui vaikas visuomet vaikas, nors jis ir turėtų keturiasdešimt metų. . .

Todėl įdomu kartais pasiklausti tų 'vaikų' ir išgirsti, ką jie apie "senius" mano. Pasakysiu, kad neturi labai geros nuomonės. Jie taip pat mano, kad jų tėvai yra atsilikę ir neviską supranta. Mano, kad laikai pasikeitė, bet jų tėvai kažin kur praeityje atsiliko. . .

Sakykite, kaip čia dabar susikalbėti, jeigu vieni mano, kad vaikai dar vaikai. Kiti sako, kad tėvai jau suvaikėję, atsilikę.

Tai kas leičia vaikus—tėvus, panašiai yra ir su santykiais kitose plotmėse. Sakysim, kad ir mūsų veikime.

Senieji mano, kad tik jų rankose yra lietuviškos monopolis. Jaunimas čia nieko neišmano. Jaunimas mano visai priešingai, kad tėvų patriotizmas šiandien remiasi romantika ir reikia būti daugiau realistais. Reikia remtis tikrove.

Prieš kurį laiką dalyvavo susirinkime švietimo reikalui. Visi pasisakėme, kad verkiant reikia imtis steigti mokyklas, kursus, pamokas. Visų nustebimui jaunimo atstovas pasisakė netikėtai ir nepramatyta skirtingai. Čia tik paminėsiu vieną—antrą jo mintį.

Jaunimas negali mylėti to, ko nepažįsta. Jam iš esmės bet koks mokslas yra darbas. Kaip bet koks darbas yra sunkus, nemėgstamas. Bet ką mokytis reikia turėti kokį nors tikslą. Mokytis tik kad mokytis yra nesąmonė.

Mokytis bet kokios kalbos reikia tam turėti tikslą. Be jo nėra jokios prasmės gaišti laiką ir eikvoti energiją. Jaunimas laiko neturi, jis perkrautas darbu. Turi pamokas, turi dažnai ir dirbti. Poilsui beveik nėra jokio laiko.

Mokytis lietuvių kalbos jis dažnai nemato prasmės. Čia gali susikalbėti vietos kalba. Užsienyje — tų kraštų kalbomis. Su tėvais irgi gali susikalbėti vietos kalba. Kam jam mokytis lietuviškai?

Važiuoti šeštadienį po pietų į pamokas ir praleisti popietę prie neįdomių pamokų beveik per sunki pareiga. Jis galėtų tuo laiku pailsėti, galėtų išeiti su panele ar berniuku į kiną, arba galėtų apsitvarkyti namuose.

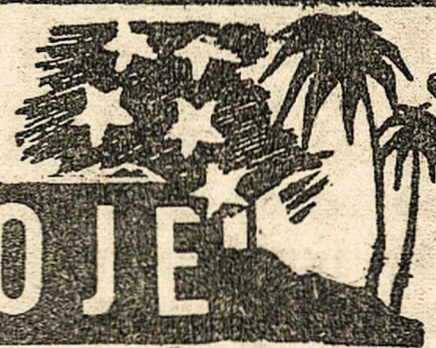
Tai kokie motyvai mokytis lietuviškai?

Tokiam jaunuoliui pirmiausia reikia parodyti, kas jis yra. Kokia jo kilmė,

LIETUVIAI

A.D.P.

PIETŲ AMERIKOJE

P. Amerikos jaunimą išlydinti

AURELIJA BALAŠAITIENĖ

(Tėsinys iš praeito numerio)

Urugvajaus "Ažuolynas" šoka rezginėlę.

J. Tamulaičio nuotrauka

"Žibutės" kurių dainavimui ir profesionalai kritikai negalėjo rasti priekaištų, žavėjo mus savo nepaprastai puikia lietuviškų žodžių tarsena. Teko patirti, kad visos žibutės, išskyrus vieną, kalba dailiai lietuviškai, aktyviai dalyvauja lietuviškame gyvenime, kongresuose, organizacijose. Atsižvelgiant į jų gyvenimo sąlygas ir stoką masinės visuomenės atramos, ~~negalima~~ atsistebėti jų lietuviškumu ir neįvertinti jų pastangų stiprinti tarpusavio ryšius su viso pasaulio lietuviais, pradedant pačia jauniausiąja karta, kurios bijojome netekti. "Žibučių" repertuaras buvo įdomus tiek

koks jo tėvų kraštas, kokia jo dabartinė padėtis. Kaip Lietuvoje dirbama, kokia pažanga, koks mokslas, kokie sunkumai, kokios kovos, kokie laimėjimai. Tik tuomet jaunuoliui gali atsirasti skirtingi argumentai išmokti kalbėti. Kai pamils savo kilmę jis ras laiko ir energijos visam kitam. Išmokti lietuviškai — bus vienas malonumas.

savo dainų pasirinkimu lietuviškoje repertuaro dalyje, tiek pasirodyme su dainomis ispaniškai, kuriomis jos atidavė pagarbą ir savo gimtajam kraštui. Todėl negalima stebėtis, kad publika reikalavo "biso" Išgirdome labai įdomią "Malambo".

Koncertui pasibaigus, į sceną išėjo programos dalyviai, nusilenkė ir sustingo. Sustingo reveransai ir šypsėnos. Tradiciniai ir niekieno nemėgstami sveikinimai gerokai apgadino nuotaiką, nes kaikurie sveikintojai buvo paruošę prakalbas, kurias net pakartotinai bandžiusi pertraukti publika vargiai pajėgė sutrumpinti. Iš pačių svečių buvo girdėti vėliau neigiami komentarai, o jaunimas. . . švelniai tariant, pyko. Taip pat gaila, kad gausiai buvo apdovanosotos tik "Žibutės", o nuostabiai gražią ir turtingą progra-

(nukelta į sekantį psl.)

P. AMERIKOS JAUNIMA IŠLYDINT

mos dalį užpildęs "Ažuolynas" liko lyg primirštas. "Grandinė-lės" be prakalbų įteiktas milžiniškas krepšis gyvų gėlių kiek pataisė nuotaiką. Komplikuotas ir ilgas dovanų įteikimas buvo ne vietoje.

Dar dėl recenzijų

Įdėmiai sekusi recenzijas, stebėjau mergaičių šokį "Siuntė mane motinėle", kurį jos šoka su naščiais ir kibirėliais. Buvo parašyta kad plastikiniai kibirai labai žiūrovus erzina. Pamačiusi, kad tai buvę beveik natūralios išvaizdos ažuoliniai kibirėliai net su keliais lankais, aš negalėjau suprasti, kas juose buvo erzinančio. Vėliau teko patirti, kad iš tikro tie kibirėliai buvę negražūs. Tačiau paslaugių Henriko ir Stefanijos Stasių pastangomis jie prieš koncertą buvo padengti tinkamo rašto ir spalvos medžiaga, kuri jiems suteikė tokią puikią išvaizdą. Tai dar vienas įrodymas, kaip Klevelando lietuviai parodė savo meilę svečiams iš tolimųjų Pietų.

Jei gerejomes scenoje nuostabiems ilgų darbo valandų, repeticijų ir meninio kūrybingumo rezultatais, tai mus turi stebinti kuklumas tų asmenų, kurių dėka abu meniniai vienetai pasiekė tokį augštą lygį. "Žibutės" neturėjo dirigento, tik antroje dalyje buvo lydimos akordeono, kurį meniškai valdė inž. G. Kliuga ir vietomis išryškino dainų charakterį. Tačiau jų dainavimas a capella puikiai galėjo išsiversti ir be palydos "Žibutes" paruošė dr. Jonas Simanuskas, aktyvus Argentinos lietuvių visuomenės narys, organizatorius, muzikos mylėtojas. Jo šeima pasižymi muzikalumu, o dukrelė Izolda yra viena iš "Žibučių". Atrodo, kad mediko-chirurgo profesija netrukdo dirbti visuomeninio darbo, repetuoti, dirbti su jauniu, jį mokyti ir su juo keliauti.

"Ažuolyno" vadovas dr. Alfredas Stanevičius, trečios kartos lietuvis — odontologas, kalba gryna lietuvių kalba ir tautinius šokius turėjo progos pažinti dar labai jaunu būdamas. Paklaustas, kas jį verčia taip įtemptai dirbti su "Ažuolynu", jis trumpai atsakė: "Pareiga. Lietuvio pareiga skleisti tautos kultūrą svetimtaučių tarpe". Stebėjau jį geru lietuvių kalbos mokėjimu. Mudviejų pokalbio klausiusi viena "žibutė" įsiterpė: "Kalba galima išmokti tik namie, ne mokykloje. Mano namuose kalbama tik lietuviškai, todėl ir aš kalbu, nežiūrit to, kad mes lituanistinių mokyklų neturime" Patyriau, kad "Ažuolynas" Montevideo mieste repetuoja Kultūros Namų patalpose tris kartus į savaitę (nuo 9 iki 12 v. nakties), o prieš išvykstant į Š. Ameriką repetacijos vyko beveik kasdien. Jaunimas gyvenęs rajone, todėl sunkumų nesą susitikti. Dr. Stanevičius paruošė visų šokių choreografiją, naudodamas nepriklausomos Lietuvos laikų šaltinius, savo tetos patyrimą ir savo turtingą bei lakią vaizduotę. Jis taip pat paruošė visus drabužių projektus, juos derindamas su pagrindine šokio mintimi ir nuotaika.

Negalima pamiršti visus šokius akordeonais lydėjusių akordeonistų — V. Evovlocko ir K. Semikėno, kurie, atlikdami orkestro vaidmenį, stebino visus ne vien menišku akordeonų valdymu, muzikos subtilumu, bet ir savo ištverme. Jei šokėjai turėjo laiko ir progos keistis, persirengti, pailsėti, tai scenos šone ant gan nepatogių kėdučių, kojas parietę, akordeonistai beveik neturėjo poilsio. Ir jie liko neatskiriama vieneta

dalimi, kuris, pagal savo vardą, man daugiau primena vieną didelį, išsišakojusį ažuolą, negu ažuolyną.

Išlydime

Sekmadienio rytas atnešė atsisveikinimo valandą. Prie parapijos kieme laukiančio autobuso susirinko gausus klevelandiečių būrys išlydėti svečių. Skirtis buvo sunku. Buvo daromos nuotraukos, pasikeičiama adresais, ašarojama. Klevelando aerodrome susirinko nemažas skaičius lydinčiųjų, o "Nerija" su daina ir ašaromis atsisveikino su P. Amerikos jaunimu.

Grįžusi į ištuštėjusius namus pasigedau savo viešnių. Jų atminimui ant židinio stovi meniškai Urugvajaus suvenyrai, kuriuos jos man padovanojo. Tie, kurie turėjo laimės gėrėtis koncertu, jo niekada nepamirš. Tai nėra vien lietuviško sentimentų išdava. Ilgus metus kurdami savarankiškai, atitrūkę nuo stambaus Š. Amerikos lietuvių kamieno, nepalaikydami ryšių su okupuota Lietuva (ten kelionės į Lietuvą dėl įvairių priežasčių nėra nei populiarios, nei dažnos), bet kilę iš bendrų lietuviškų šaknų, savitai interpretavo mūsų tautinio meno tradicijas. Drabužiai, šokiai, dainos — visa tai buvo lietuviška, bet skirtinga, žavu, patrauklu. Tokios jaunimo išvykos pasitar nauja daugiau bendrų ryšių su stiprinimui, negu konferencijos, suvažiavimai, minėjimai. Čia gyvas, šiltas asmeninis ryšys nematomomis, bet stipriomis gijomis suriša mus visus į vieną visame pasaulyje išsišklaidžiusią lietuvišką šeimą.

Tėviškės Žiburiai

CURSO **AUDIOVISUAL**

**DO IDIOMA LITUANO
POR CORRESPONDÊNCIA**

Facilidade de aprendizado — Acompanha fitas cassettes

Para maiores informações

Caixa Postal 4421
01000-Sao Paulo SP

Fone 273-0338

Rua Juatindiba, 28
03124-Sao Paulo, SP

AUKŠTAS PABALTIEČIŲ VALSTYBINGUMO LYGIS

Miunsterio (Vakarų Vokietijoje) universiteto kooperatinių tyrinėjimų institutas (Institu für Genossenschaftswesen) profesoriaus dr. Eriko Betchero vadovaujamas, pradėjo studijuoti Pabaltijo valstybių ūkinį ir socialinį pakilimą per tų valstybių nepriklausomo gyvenimo laikotarpį. Šios studijos daromos bendradarbiaujant su Glasgovo (Anglijoje) universiteto Rytų skyriaus profesorium dr. Alek. Novei. Minėtą projektą pasižadėjo finansuoti vokiečių fondas "Stiftung Volkswagenwerk", kuris šios studijos reikalams ligi šiol paskyrė jau 376,000 markių.

Minėti profesoriai nurodo, kad Estija, Latvija ir Lietuva, kurios ligi I pasaulinio karo buvo carinės Rusijos provincijos, per palyginamai trumpą laiką, tik per porą dešimtmečių, pasiekė nepaprastus rezultatus ūkio ir socialinio gyvenimo srityse.

Dar ir šiandien, po ilgos ir sunkios 40 metų okupacijos, nežiūrint žiaurių priespaudos sąlygų, demografinio, kultūrinio genocido ir kietos priespaudos, Pabaltijo valstybių ūkinis pajėgumas yra žymiai aukštesnis, kaip kitose Sovietų Sąjungos respublikose.

Minėtų studijų tikslas esąs ištirti ir nustatyti, ar priežastys to iškilusio produktyvumo slypi nepriklausomybės laikotarpio politikoje ir ar Pabaltijo valstybių išsivystymas galėtų būti modeliu ir duotų impulsą šių dienų ūkio ir socialinio išsivystymo politikai vadinamoje trečiojo pasaulio valstybėse.

Nėra abejonės, kad Pabaltijo valstybių ūkinis stiprumas slypėjo tame, kad Lietuvos, Latvijos, Estijos gyventojai mylėjo savo žemę, buvo jos tikrieji šeiminkai, niekieno nevaržomi šeiminkavo savo ūkiuose ir teikė palyginamai didelius žemės ūkio produktų kiekius.

Žemės ūkio negerovės Pabaltijy atsirado po to, kai okupantai atėmė iš ūkininkų žemę pavertė juos vergais — kolchozininkais. Buvusiems didesnių ar mažesnių ūkių savininkams, suvarius juos į kolchozus, tebuvo palikta po 60 arų (apie akerį) žemės sodybiniai sklypeliai.

Minėti kolchozininkų, sovchozininkų, o taip pat ir kai kurių tarnautojų individualiniai sklypeliai šiandien yra nemaža dalimi Sovietų ūkio išgelbėjimas. Ligi šiol šie smulkūs "privatininkai" buvo

skriaudžiami, partijos ir vyriausybės nemėgiami, vos pakenciami. Tačiau L. Brežnevas gerai suprato dalyko esmę ir todėl 1978 metais komunistų partijos centro komiteto posėdžio metu skatino kolchozų ir sovchozų pirmininkus pasirūpinti, kad darbininkai ir tarnautojai galėtų minėtus sklypelius lengviau ir pigiau išdirbti bei prižiūrėti.

*

Sekdami L. Brežnevo raginimą, Estijos, Latvijos ir Lietuvos komunistų partijų šulai dabar visomis išgalėmis stengiasi iš sodybinių sklypininkų išspausti daugiau, kaip jie gali pagaminti.

Minėti sklypininkai turi padėti savo apylinkės kolchozams išpildyti valstybės uždėtas maisto produktų duokles. Tai reiškiasi įvairiais būdais. Sakysime, kolchozui dėl įvairių apsileidimų nevyksta auginti gyvulių prieauglį. Taigi kolchozo tvartuose atsiradę veršeliai, paršeliai neretai atiduodami auginti bei prižiūrėti sodybinių sklypų savininkams. Kai kolchozai neįstengia atiduoti mėsos duoklės, jie supirkinėja iš sklypininkų galvijus bei kiaules ir savo vardu teikia valstybei.

Tačiau pastaruoju metu pasikeitė sklypelių savininkai: vyresnio amžiaus sklypininkai, buvę rimti ūkininkai, jau nuseno ar mirė. Ne visur atsiranda įpėdiniai, kurie juos pakeistų. Jų vaikai nenori dirbti kolchozuos, bėga į miestus. Iš viensėdijų perkeliant trobesius į kolchozinius miestelius, nemaža dalis šeimų nebenori laikyti galvijų, nes trūksta individualinių tvartų, gyvulių ganyklos yra toli, dažnai trūksta pašaro. Taigi rajonų ūkininkų komisijų nariams uždėta pareiga rūpintis darbininkų ir tarnautojų individualiniais sklypais, nes jie yra labai svarbus Sovietų maisto papildymo šaltinis. Net naujoji Sovietų konstitucija numato, kad valstybė ir kolchozai turi paremti individualinių darbininkų ir tarnautojų sodybinius sklypus.

*

Žinoma, tai daroma ne iš meilės "privatininkams", bet todėl, kad valstybei reikalingi jų pagaminti maisto produktai.

O maisto Sovietams stinga vis dažniau ir dažniau. Oficiali priežastis — blogos klimatinės sąlygos, tačiau tikroji priežastis (ji viešai neskelbiama) — blogas ūkininkavimas. Valstybė visada, ir tai ne vien Sovietuose, bet ir visur kitur yra blogas ūkininkas.

Neseniai JAV-bių prezidentas paskelbė pareiškimą, kad sustabdomas grūdų ir kitų gėrybių tiekimas Sovietų Sąjungai. Tai nemažas smūgis sovietiniams rusams, nes, kaip minėjome, jiems visada trūks ta maisto. Be abejo, jiems šis prezidento nutarimas labai nepatinka ir yra skaudus Amerikos smūgis Sovietams.

*

Bet prezidento patvarkymas nepatinka ir daugeliui Amerikos ūkininkų, kurie savo asmeniškus ekonominius interesus bei pelną stato aukščiau valstybinių reikalų. Žinoma, jie yra dideli trumparegiai: nežino, kas nutiktų, jeigu kokios nelaimės metu Amerika netektų laisvės. Nors taip, žinoma, nebus, bet prileiskime faktą, kad Amerika pateko bolševikų valdžion. Kas nutiktų su jos ūkininkais (farmieriais)? Į šį klausimą atsakyti nesunku: jie virstų valstybės baudžiauninkais. Jų užaugintą derlių paimtų valstybė, o patiems farmieriams už jų įdėtą darbą mokėtų už atliktus "darbadienius". Taip farmeris už kiekvieną darbo dieną gautų po svarą (o gal ir po du svarus) kukurūzų ir po 50 centų pinigais...

Tai žinoma, fantazija, bet ji tapta realybe, jeigu Amerika netektų laisvės. Taigi visų pareiga šio krašto laisvę statyti aukščiau asmeninių, aukščiau privataus ūkio interesų.

b. kv.

Šypsenos

Tokio nesulauksi!

Rūta parneša gimnazijos baigimo pažymėjimą su geriausiais pažymiais. Tėvas, sveikindamas dukrą, klausia, kokie jos planai ateičiai?

— O, aš turiu aiškius planus. tėtė, — didžiuojasi Rūta.

— Į tuos planus įeina ir šeimos susikūrimas?

— O, taip, tėtė! Aš nusistačiau tekėti už tokio vyro, kuris yra be galo geras ir visuomet apgalvoja, ką daro.

— Dėl Dievo. Rūtele, ar nori senmerge likti!?

Kurmis

Mokytoja (per gamtos pamoką): Kurmis yra tiek édrus žvėriukas, kad kasdien suėda tiek, kiek jis pats sveria.

Mokinė: Panele mokytoja, bet iš kur kurmis žino, kiek jis sveria?

Parinko Pr. Alš.

Kultūrinė Kronika

“Lithuanian National Costume”

Leidinio autoriai Antanas ir Anastazija Tamošaičiai ir jų darbai

PROF. ROMAS VASTOKAS

Dabar išleistas Tamošaičių veikalas, “Lithuanian National Costume” yra pirmoji knyga apie lietuvių tautinį drabužį anglų kalba. Iki šiol yra išleista labai daug veikalų apie įvairių tautų drabužius, bet tuose veikaluose ir enciklopedijose nieko nėra apie lietuvių, nes trūko tos srities literatūros svetimomis kalbomis.

Zvilgsnis praeitin

Lietuvių tautinių drabužių istorija yra gana savitai susiklosčiusi. Maždaug iki 19 š. vidurio lietuvių sodietės pačios namie verpė siūlus, juos dažė augaliniais dažais ir iš jų audė puošnius išėiginius drabužius. Apie lietuvių drabužių iškilmingumą rašė E. Gisevijus 19 š. viduryje: “Stovėjau pasitraukęs į kampa ir gyvai pats vienas svarsčiau: kaip pateko čia šis orientališkas apdaras, primenantis graikus ir romėnus, kaip galėjo taip ilgai išlikti, nesgi atrodo senoviškas ne tik iš pirmo žvilgsnio, o ir pačių lietuvininkų teigimu yra jų paveldėtas iš tėvų ir sentėvių, lygiai kaip šitie veidų bruožai ir etinis tipas, nukeliąs į Homero laikų pasaulį?”

Į pabaigą 19 š. užplūdo Lietuvą iš kitų kraštų atvežtiniai šilko, aksomo ir trokato audeklai, iš kurių sodiečiai pradėjo siūdinti išėiginius drabužius. Šio šimtmečio pradžioje dail. Antanas Tamošaitis pats pirmas pripažino, kad tikrieji tautiniai lietuvių drabužiai yra tik tie, kurie pačių sodiečių namie austi. Tamošaitis rašė “Sodžiaus mene” 1939 m.: “Kraitinėse skryniose yra nemaža ir jau minėtų atneštinių drabužių, kuriais anuo metu sodžiuje daug kas dėvėjo. Tai įvairios šilko skepetos, fabriku austi parčiniai ir aksominiai kiklikai, bovelniniai marškiniai, ko-

ANASTAZIJA TAMOSAITIENE

ralai, auksiniai galionai ir kiti. Tai vis svetimybės. Senos moterys puikiai atskiria protėvių rankų darbus nuo pirktinių ir visada pabrėžia, kada ir iš kur šios svetimybės pas mus pateko. Mūsų tautinių drabužių autorės daugiausia yra jų savininkės lietuvių.”

Jeigu audeklas pagamintas kituose kraštuose pagal jų piešinius ir jų tradicijas, tai tie audeklai ir priklauso tos tautos drabužiams, nors dabar Lietuvoje kaikurie autoriai yra kitokios nuomonės.

Pagaliau 19 š. Lietuvoje, ypač Sūduvoje, pasklido kita neigiamybė, tai užplūdusi lenkiškų-krokuviškų tautinių drabužių mada — juodi aksominiai kiklikai — “šniūravonės”, baltos šilkinės arba medvilninės bliuskutės, baltos prijuostelės, languoti skotiško stiliaus sijonai.

Lietuvių liaudis — sodiečiai kūrė ir ugdė savo kalbą, tautosaką, liaudies dainas, muziką, šokius, liaudies meną ir išėiginius, dabar vadinamus tautinius

drabužius. Toji senoviškųjų drabužių mada 19 š. pabaigoje pradėjo nykti, o juos pakeitė fabrikiniai. Bet senosios sodietės savo kraitinius namie austus drabužius krovė į skrynias ir saugojo ateičiai.

Kelionės į kaimus

Lietuvos nepriklausomybės laikais įvairūs autoriai, rašydami veikalus apie lietuvių liaudies meną, daug neminėjo apie tautinių drabužių buvimą, o tik aprašė juostas ir prijuostas, nes iki to laiko lietuvių muzėjų rinkiniuose nebuvo ištisu tautinių drabužių rinkinių. Tie drabužiai tūnojo sodiečių skryniose

Dail. A. Tamošaitis pirmasis susidomėjo lietuvių liaudies audiniais, pats išmoko gerai austi, kad, rinkdamas iš sodiečių audėjų išėiginius drabužius, galėtų tiksliai užrašinėti audinių techniką ir daile. A. Tamošaitis, rinkdamas lietuvių liaudies me-

ANTANAS TAMOSAITIS

na muzėjams 1926-1938 m., su-
rado ir atidengė tą brangų mū-
sų tautos turtą — namie austus
tautinius drabužius ir pirmasis
parašė apie juos knygą "Lietu-
vių moterų tautiniai drabužiai".
Tame veikale išspausdino tik
tuos drabužius, kurie buvo gry-
nai sodietiški ir namie austi be
jokių svetimybių.

Studijos

Dabartinėje Lietuvoje gan vė-
lai susirūpinta tautinių drabužių
studijomis. Ten 1969 m. buvo
sušaukta Vilniuje dviejų dienų
konferencija, kurioje mokslinin-
kai, muzėjininkai, menininkai
aptarė lietuvių tautinio drabu-
žio būklę. Konferencijoje pa-
grindinį pranešimą padarė mu-
zėjininkas dr. K. Čerbūlenas.
Jisai pasakė "Čia visų pirma
minėtinas dailininko Antano
Tamošaičio darbas, kuris dauge-
liui mūsų menininkų tebėra
svarbus tautinio drabužio šalti-
nis"

Dail. A. Tamošaitis išstudija-
vo tuos išeiginius drabužius,
dėstė audinių technologiją, teo-
riją ir jų dailę Žemės Ūkio Aka-
demijoje. Moterų Dailės Darbų
Mokykloje, Taikomosios Dailės
Institute Kaune. Jisai lankėsi
Latvijoje, Estijoje, Suomijoje,
lygindamas lietuvių ir anų tau-
tų liaudies dailę. Jis suprojekta-
vo ansambliui "Lietuva" tauti-
nius drabužius, Šimkaus tauti-
nei operai "Pagirėnai", o jo pa-
rengtos studentės atėjo į Žemės
Ūkio Rūmus vadovauti audimo
ir mezgimo kursams.

A. Tamošaitienės įnašas

Dail. Anastazija Tamošaitienė
Mažeikaitė, knygos bendraauto-
rė studijavo Moterų Dailės Dar-
bų Mokykloje ir buvo pakviesta
į Žemės Ūkio Rūmus tekstilės
instruktore 1932 m., kur vado-
vavo kilnojamiems audimo kur-
sams po įvairias Lietuvos vietas
ir rinko tautinius drabužius.
Studijavo audinių meną Švedi-
joje ir Austrijoje, dėstė audinių
techniką K a u n o Taikomosios
Dailės Institute. Po II D. karo
dėstė tekstilę Ecole des Arts et
Metiers Freiburge (1946-1948),

Tautiniai mažlietuvių drabužiai. Iš knygos "Lithuanian National Costume"

vėliau įsteigė savo dailės stu-
diją Montrealyje. Persikėlusį į
Kingstoną, savo studijoje išau-
dė keletą šimtų tautinių drabu-
žių. Vienas tautinis drabužis, jos
austas, yra valstybiniame Ota-
vos muzėjuje, o kitas — Edmon-
tone. Yra laimėjusi už zanavy-
kišką lietuvių moters tautinį
drabužį augščiausią Europos
premią tarptautinėje Berlyno
parodoje 1938 m.

Leidinio turinys

Taigi abu autoriai, kaip daili-
ninkai, audinių žinovai, liaudies
meno rinkėjai ir tyrinėtojai, pa-
rašė veikalą "Lithuanian Natio-
nal Costume". Kanados valdžios
atstovai, susipažinęsu Tamošai-
čių darbais toje srityje ir per-
žiūrėję jų gausų senoviškų tau-
tinių drabužių rinkinį, nutarė

finansiskai paremti knygos pa-
rašymą ir išleidimą, kad tuo bū-
du praturtintų kultūrinį Kana-
dos lobyną.

"Lithuanian National Costu-
me" knygos turinys platus ir
įvairus. Įžangoje rašoma kaip
atsiranda atskirose tautose skir-
tingi drabužių dėvėjimo papro-
čiai. Istorinėje lietuvių drabu-
žių apžvalgoje pavaizduojami
proistoriniai, istoriniai ir iš se-
novės užsilikę sodiečių austi
kraitiniai drabužiai. Veikale pa-
minėta, kad M. K. Čiurlionis jau
1908 m. teigė, kad lietuvių liau-
dies menas, kaip juostos ir tul-
pinės prijuostės, yra meniškos
vertybės, prilygstančios dailės
kūriniams. Autoriai kruopščiai
surinko istorines lietuvių drabu-
žių graviūras, pagrindines ir bū-
(nukelta į sekantį psl.)

A. IR A. TAMOŠAIČIŲ
"LITHUANIAN NATIONAL
COSTUME"

dingiausias iliustracijas iš kadaise spausdintų leidinių apie lietuvių tautinius drabužius. Leidinyje ypatingas ir svarbiausias dėmesys skirtas tikriems senoviškiems drabužių originalams, kurie yra surasti pas sodiečius, rinkėjus arba laikomi Lietuvos muzėjuose, o ypač pačių knygos autorių rinkiniuose.

Knygoje aprašomas pasirengimas tautinių drabužių audimui: siūlų verpimas, audimas, raštai, spalvos auđekluose ir drabužių siuvimas. Pagaliau prasideda tikslūs moterų, vyrų ir (knygos pabaigoje) vaikų, lėlių ir naujų tautinių drabužių aprašymai bei iliustracijos. Itin vaizdžiai parodyta: gintaro karoliai, segės, sagos, brankteliai ir mergaičių bei moterų galvos danga, drobulės, skepetos ir visos svarbiausios išeiginio drabužio dalys, kaip marškiniai, sijonai, prijuostės, liemenėlės bei kiklikai, juostos, trumpinukės, krepšiai, rudinės, kailiniai, pirštinės, kojinės, riešinės, apavas, o taip pat ir vyriškų drabužių dalys.

Pagrindinis dėmesys skirtas Lietuvos apylinkių drabužių aprašymui ir spalvotais bei vienaspalviais paveikslais vaizdavimui: Augštaitijos, Vilnijos, Dzūkijos, Kapsijos, Zėnavykijos, Mažosios Lietuvos ir Žemaitijos. Tai ir yra pati stambiausia ir išsamiausia knygos dalis. Pridėtas etnografinių Lietuvos ribų žemėlapis, atžymėtos kiekvienos apylinkės apytikrės ribos, nes drabužių dėvėjimo mados neturėjo aiškiai apibrėžto geografinio ploto. Sakysim, Vilniaus krašte daug lietuvių gyveno įsiterpę į Gudijos ir Lenkijos plotus. Taip pat neaiškios ribos Augštaitijos drabužių įtakos į Vilnijos arba Dzūkijos — į Vilniaus kraštą. Panaši padėtis ir Mažojoje Lietuvoje. Dar 19 š. ten vokiečių mokslininkai padarė daug tyrinėjimų lietuvių tautinių drabužių srityje. Jie rado, kad lietuvių gyventa net iki Karaliaučiaus.

Stambus veikalas

A. ir A. Tamošaičių "Lithuanian National Costume" yra stambokas veikalas, 256 puslapių su 561 vienspalve iliustracija ir su 16 spalvotų puslapio dydžio lentelių, kuriose yra 80 tautiniais drabužiais aprengtų moterų, vyrų ir vaikų figūrų, per 100 spalvotų fotografijų įvairių drabužių dalių: juostų, prijuosčių, sijonų, liemenėlių, galvos papuošalų ir pilnos aprangos. Knygos teksto ir iliustracijų paruošimas užtruko keletą metų, o spaudos darbas vienerius metus.

Veikalas parengtas mokslinės studijos pagrindu: nurodyti šaltiniai, plati rinktinė bibliografija, pavadinimų žodynas, vardynas. Visa tai padeda veikalą naudoti giliam lietuvių tautinių drabužių pažinimui. Knyga teikia visapusiškas žinias apie lietuvių tautinių drabužių istoriją, jų pavidalą, raštus, spalvas ir stilių. Reikia tikėtis, kad knyga bus pirmasis šaltinis tautinių šokių grupėms, ansambliams, o ypač tautinių drabužių audimui.

Knyga su gražiu spalvotu ap-lanku, žalios drobės įrišimu, spausdinta ant gero kreidinio popieriaus. Tai labai tinkamas leidinys mūsų tautinių drabužių reprezentacijai kitataučiams. Knyga turėtų būti prieinama kuo platesniems kitataučių sluogsniams, gaunama mokyklų, gimnazijų, universitetų ir miestų bibliotekose. "Lithuanian National Costume" knygą spausdino J. Danaitis savo "Time Press Litho" spaustuvėje Torontė 1979 m.

Antanas ir Anastazija Tamošaitis, LITHUANIAN NATIONAL COSTUME. Lithuanian Folk Art Institute. Toronto, Canada, 1979, p. 256.

Tėviškės Žiburiai

SOL VACYS DAUNORAS, grįžęs iš gastroljų JAV, savo koncertą surengė Vilniaus filharmonijos salėje. Atrodo, jame buvo pakartota anai išvykai paruošta programa. Koncertą jis pradėjo A. Caldaro's kūriniais, Kserkso arija iš to paties pavadinimo

mo G. F. Haendelio operos, arija iš G. Verdi "Nabucco" operos, L. Lucio "Ave Maria". Antron koncerton da lin buvo įtrauktos F. Schuberto dalnos, arija iš J. S. Bacho kantatos "Magnificat", keturios V. Klovos harmonizuotos lietuvių liaudies dainos. Akompanavo pianistas R. Bekionis, M. K. Čiurlionio konkurso laureatas, koncertą papildęs F. Schuberto ir S. Prokofjevo valsų siuita Vasario 23 d. sol. A. Daunoras po ilgokos pertraukos vėl dainavo Vilniaus operos teatre, atlikdamas Me fisto vaidmenį G. Gounod "Fauste" Spauđoje primenama, kad sol. V. Daunoras yra Vilniaus konservatorijos docentas, savo dainavimo klasėje turintis aštuonis studentus. Jo auklėtiniai J. Čiurilaitė, S. Jonaitytė, ir R. Vešiota yra Vilniaus operos solistai.

V. Kst.

XVIII-JO "DIRVOS" NOVELĖS KONKURSO \$600 premija laimejo Valentina Ūselienė, gyvenanti Flushing, N. Y. Premijos mecenatas Simas Kašėlionis. Premiją jai paskyrė vasario 18 d. posėdyje Čikagoje vertintojų komisija: pirm. M. Valiūkenas, nariai J. Švabaitė-Gyliene ir J. Toliušis. Konkursui buvo gauta 11 novelių. Vienbalsiai pasisakyta už Tremtinės slapyvardžiu pasirašytą novelę "Miko žygis". Laureatė yra beveik nežinoma ir negirdėta literatūros pasaulyje. Iš "Dirvoje" jos pačios pateikiamo laiško paaiškėja, kad ji priklauso vyresniajai kartai Lietuvoje yra baigusi universitetą, porą metų lankiusi meno mokyklą, dirbusi kaip mokytoja. Į JAV V. Ūselienė atvyko 1949 m., dirbo fotografijos srityje, o pasitraukusi iš darbo, porą metų mokytojavo lituanistinėje Maironio mokykloje Niujorke. Čia ji taipgi dalyvaudavo dailės parodose su portretais bei akvarelėmis, bet ją labiausiai viliojo knygos. Keletas V. Ūselienės eilėraščių ir pora apsakų buvo atspausdinta laikraščiuose. Turi parašytas dar kelias apysakas ir rašo romaną.

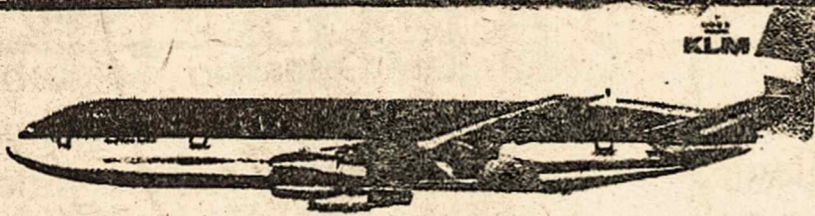
MIKAS MAGONĖ

Šios įdomios knygos autorius yra mūsų vienas gerai pažįstamas kun. Pranas Gavėnas. Visiems labai prieinama kalba autorius pasakoja jaunojo Miko gyvenimą ir nuotykius. Iš puslapio į puslapį skaitytojas susipažįsta su saleziečių darbu, jaunimo auklėjime sunkumais ir pasisekimais. Knyga tinka jaunimui, bet ir "senimas" nesigailės ją perskaityti.

Knyga priklauso saleziečių bibliotekos pedagoginės literatūros rinkiniui.

Kaina Cr. 60,00

"MŪSŲ LIETUVOS" REDAKCIJŲ

PADANGIŲ KELIAIS

Pr Gavėnas

KELIONES ISPUDZIAI

(tesinys iš praeito numerio)

II. BOGOTA – TULUA – MEDELINAS

18:25 pasirodė pati Barranquilla, pasidriekusi pajūriu, jau visa apšviesta. Pasitikti atvyko kun. V. Dubinskas, baltu chalatu apsisiautęs.

Po 15 minučių jau buvom pačiam mieste, kur išskėstom rankom sutiko San Roque klebonas, kun. Stasys Matutis.

IR ČIA LIETUVIŲ INAŠAS

Barranquilla – milijonas su viršum gyventojų. Lietuvių – žinomi tik keturi: du kunigai saleziečiai bei Vytautas ir Algis Didžiuliai, didelės DISTRAL firmos vedėjai.

San Roque parapijos klebonas kun. Stasys Matutis sukūrė didelį CENTRO SOCIAL DON BOSCO – mokyklų ir socialinio aptarnavimo kompleksą. Pelkėtoje, apleistoje, tamsioje ir juodoje zonoje (kaip tik vadinamoje Zona Negra), kur, pelkėse, riogsojo kelios trobėlės, pavedė milžinišką darbą: nusausino 5 hektarų žemės plotą ir pradėjo statyti pradinę mokyklą; paskui iškilo „techninė gimnazija“, prie to dar prisidėjo kiti socialiniai įrengimai. Dabar mokyklas lanko 1400 mokinių dviem pamainom – prieš piet berniukai, po piet – mergaitės. Vaikai mandagūs, išauklėti, tvarkingi, gražiai sveikinasi. Prieš kiek laiko net pats Kolumbijos respublikos prezidentas, Pastrana, atėjo aplankyti Centro ir jo įkūrėją apdovanojo aukščiausiu ordinu, kuris tik duodamas kitataučiams.

Viduj socialinis aptarnavimas: greitoji pagalba, bendras gydytojas, dentisto kabinetas, plaukų kirpykla, užkandžių salė.

Planus paruošė lietuvis archt. Pikčilingis. Erdvūs pastatai, aikštės, aikštėlės. Dar vyksta statyba – rengiama amatų mokykla (bachelierato tecnico). Viskas pradėta be nieko. Pastatyta ir

jasi didžiuliai garo katilai elektros jėgainėms, žibalo bendrovėms, kur dirba virš 500 darbininkų. Pasauly tik penkios tokios firmos. DISTRAL direktoriai – vedėjai yra mūsų tautiečiai, Algis ir Vytautas Didžiuliai. Turi nuosavą transporto bendrovę – vežą „furgonais“. Jei siunčia į užsienį, nereikia maito mokėti. Tokius katilus siunčia ir į USA. Gi žaliavos užpirkimo direktorius irgi lietuvis – Antanas Šlapaitis.

NUOLATINĖJ PIRTY

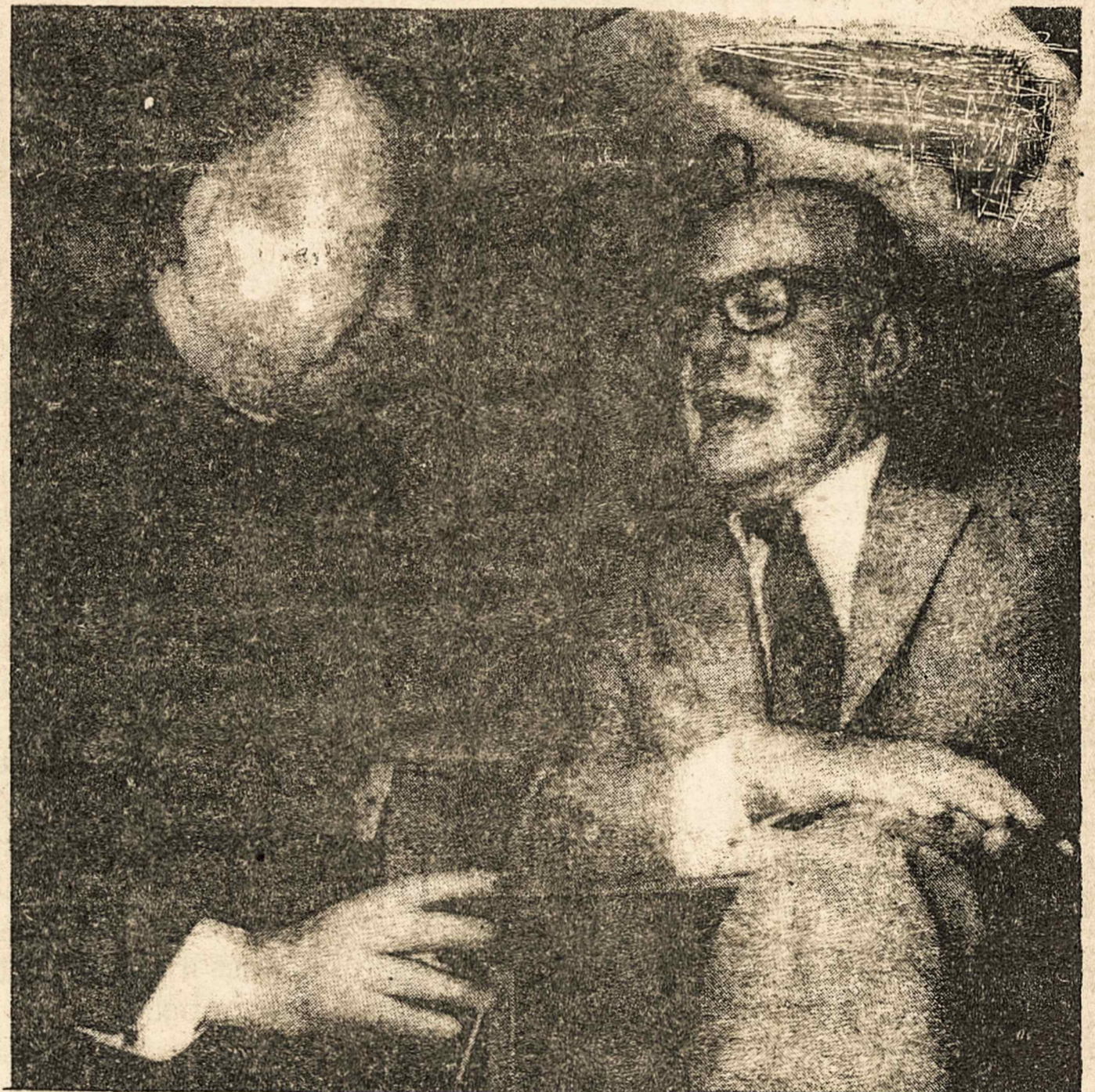
Barraquilloj drėgnas karštis. Ir taip ištisus metus. Įėjęs į kambarį, jautiesi tartum įeitum į pirtį. Tik gerai, kad prieš duris dieną naktį pučia vėsintuvas: nors kiek atvėsina abiejų, klebono ir mano, kambarius. Bet prakaitas visur lygiai muša, tiek lauke, kiek viduj. Jeigu ilgiau čia pabūčiau, tai, manau, mano kauliukai visai sugležtų.

Tai nėra ko stebėtis, kad žmonės taip nerangūs, apsileidę, sutingę, be jokių pastangų. Juk čia nėra žiemos, tai gali po tiltu miegoti ištisus metus. O užvalgyti – kokį pomidorą, bananą ar kitą vaisių lengvai rasi betkur; o jei dar kiek drąsesnis būsi, ir kokią aptingusią žuvelę gali iš upės ar jūros išsivilioti.

išlaikoma parapijos, žinoma, kun.St. Matučio pastangomis ir kasdieniniu rūpesčiu.

Barranquillos uostas pastatytas Magdalenos upės žiotyse. Ilga krantinė, kur stovi JAV (New York), Vokietijos, (Bremen), Anglijos (Liverpool), Kubos (Havana) laivai. Kiti dar laukia įsileidimo: tai milžiniški keleivių ir prekių transatlantikai. Prie ousto yra „zona franca“ – vieta be maito, jeigu išvežama į užsienį; įvežant – mokamas maitas, tik su mažiau biurokratijos. Ir tai, sako, duoda miestui daug pelno – ir pažangos.

Netoli uosto driekiasi ilgi metalų liejyklos DISTRAL paviljonai. Ten lie-

KUN. STASYS MATUTIS SDB, su buvusiuoju Kolumbijos prezidento ALFONSO LOPEZ MICHELSENU, lankiusiu socialinį Don Bosco centrą 1976 metais.

Dra. HELGA HERING

MEDICA - GYDYTOJA

HOMENS SENIORSAS CRIANÇAS

KALBAMA LIETUVISKAI

Av. Estima, 99 - V. Sta. Maria das 8:00 às 12 h.
das 14:00 às 18:00 Fone: 265-7590

Rua Quartim-Barbosa, 6 - B. do Linsio

J. BUTRIMAVIČIUS

ADVOCACIA

CIVIL. Inventario, Despejo, etc.

COMERCIAL: Falência, Cobrança, etc.

TRIBUTARIA: Imposto de Renda, ICM, IPI

Rua Barão de Iguape, 212 - 4º and.s/45 - Liberdade Fone: 279-5937
Horário das 9:00 às 11:00 e das 14:00 às 18:00

Rua Campos Novos, 590 - V. Zelina - Horário das 19:00 às 21:00

KALBAMA LIETUVISKAI

MŪSŲ ŽINIOS

POPIEŽIAUS GIMTADIENIS

Gegužės 18 dieną yra Šv. Tėvo gimtadienis. Anksčiau skelbtų bendrų interetninių pamaldų bei kitų manifestacijų Vila Zelinoj nebus. Tačiau vis tiek tą dieną visi esame kviečiami tinkamiausiu prisiminti Popiežių, ypač malda ir šventa komunija.

VLIKO PIRMININKO INFORMACIJA

Gegužės 6 atskrido iš JAV-bių, per Urugvajų ir Argentiną Vyriausiojo Lietuvos Išlaisvinimo Komiteto (VLIKo) pirmininkas, dr. Kazys Bobelis. Jis jau aplankė Urugvajaus ir Argentinos lietuvių kolonijas ir dar lankysis Kolumbijoj ir Venezueloj.

São Paule VLIKo pirmininkas turėjo progos susitikti su pavieniais lietuviais bei lietuvių organizacijom bei aplankyti įvairias lietuviškas institucijas.

Gegužės 9 dienos vakarą šv. Kazimiero parapijos salėj turėjo susitikti su lietuvių organizacijų atstovais, o gegužės 10 su visais kolonijos lietuviais norinčiais pasiklausyti VLIKo p-ko pranešimų.

Kazys Bobelis

VLIKas – tai dar Lietuvoj 1943 metais įsikūręs organizmas, siekiantis Lietuvos nepriklausomybės atstatymo. Šis organizmas sudaro visos politinės lietuvių partijos bei rezistenciniai sąjūdžiai, siekiantys Lietuvos nepriklausomybės. VLIKas turi visas šias pastabas skaitinti ir koordinuoti jų veikimą. Jis atstovauja lietuvių tautai, kurios valstybinis suverenumas tik laikinai užslopintas svetimų okupacijos. VLIKas – tai lyg egzilinė Lietuvos valdžia. Jis dirba kartu su Lietuvos Diplomatine Tarnyba, lietuvių legacijom ir konsulatais, ir turi

Šio ML numerio

GARBĖS LEIDĖJA

yra

p.ONA ŠERMUKŠNIENĖ

savo gimtadienio (20.V) proga
Jai gili padėka ir geriausi linkėjimai

Redakcija ir administracija

MOTINOS DIENA MINĖSIME

LIETUVIŲ SAJUNGOS-ALIANČA SALEJE

GEGUŽĖS MĖN. 18 DIENA – SEKMADIENI – 13 VALANDA

Rua Lituânia, 67 - Moóca

PROGRAMOJE: PIETŪS, MUZIKA, DAINOS, LOTERIJA

MOTINOS BUS APDOVANOTOS ROŽĖMIS

politinius santykius su įvairių valstybių valdžiom.

Svarbu, kad galimai daugiau valstybių pažintų Lietuvos padėtį ir jos ryžtą siekti nepriklausomybės atstatymo. Šiam tikslui reikia turėti su VLIKu tampriai susirišusių lietuvių ir jo atstovų įvairiose kraštuose, kad jie politiniai veiktų į vietinę valdžią Lietuvos nepriklausomybės reikalu.

VLIKo pirmininko pranešimo pasiklausyti suvažiavo dvylikos lietuvių organizacijų atstovai. Įvairiems neaiškumams išsiaiškinti jie statė klausimų, į kuriuos VLIKo pirmininkas išsamiai atsakinėjo.

PRANEŠAME

kad Šv. Juozapo Vyrų Brolija rengia savo tradicinę šventkelionę į šiaurinę šventovę (Aparecida do norte), kuri įvyks š/m.birželio mėn. 8 dieną.

Š.J.V.B. Valdyba

PAIEŠKOJIMAS

Tereza Goer (Hoer), kurios tėvai buvo Alexandre Hoer ir Ana Gogeres (Goželis ar Gogelis?), nuo 1925 metų Brazilijoje, ieško giminių (Gogeres, Goželis, Gogelis), kurių turėtų turėti Brazilijoje, Lietuvoje, Lenkijoje, Vokietijoje ir JAV-bėse.

Žinantieji prašomi pranešti ML redakcijai.

V. ANASTACIO

Atšventė sekmadienį Motinos Dieną. Nors dalyvių buvo nedaug, bet pamaldos ir pobūvis praėjo labai jaukiai. Kun. S.Šileika atlaikė Mišias už gyvas ir mirusias lietuves Motinas ir įpras-tino motinos esmę, misiją ir santyki su visų motinų Motina, Marija. Po Mišijų buvo jautriai pasveikintos pamaldose dalyvavusios Motinos visų Šv. Kazimiero parapijos kunigų vardų, tuo tarpu kai visi dalyviai jas sveikino atskirai ir įteikė po rožę.